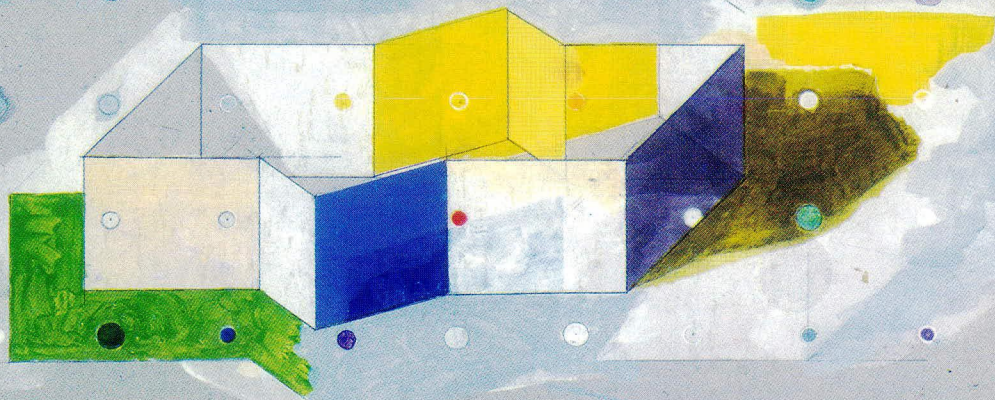

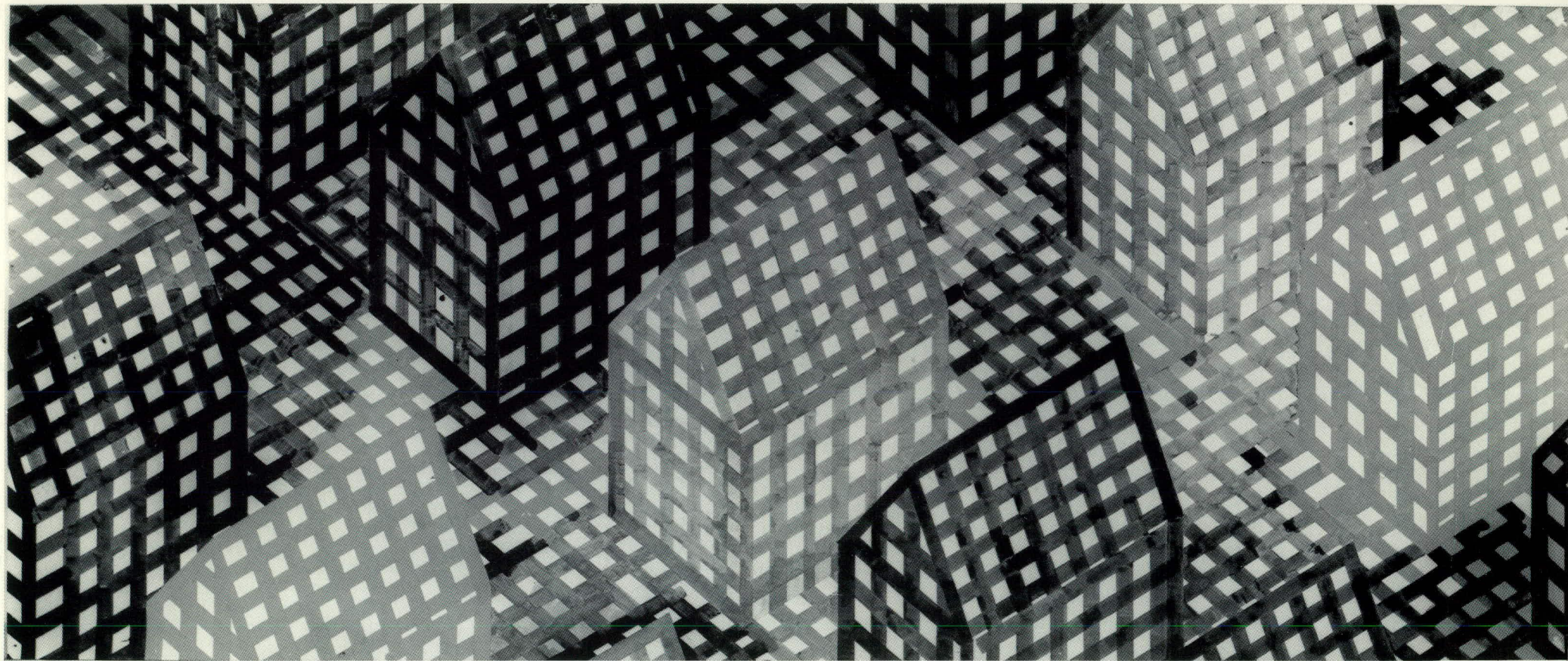
DO IT

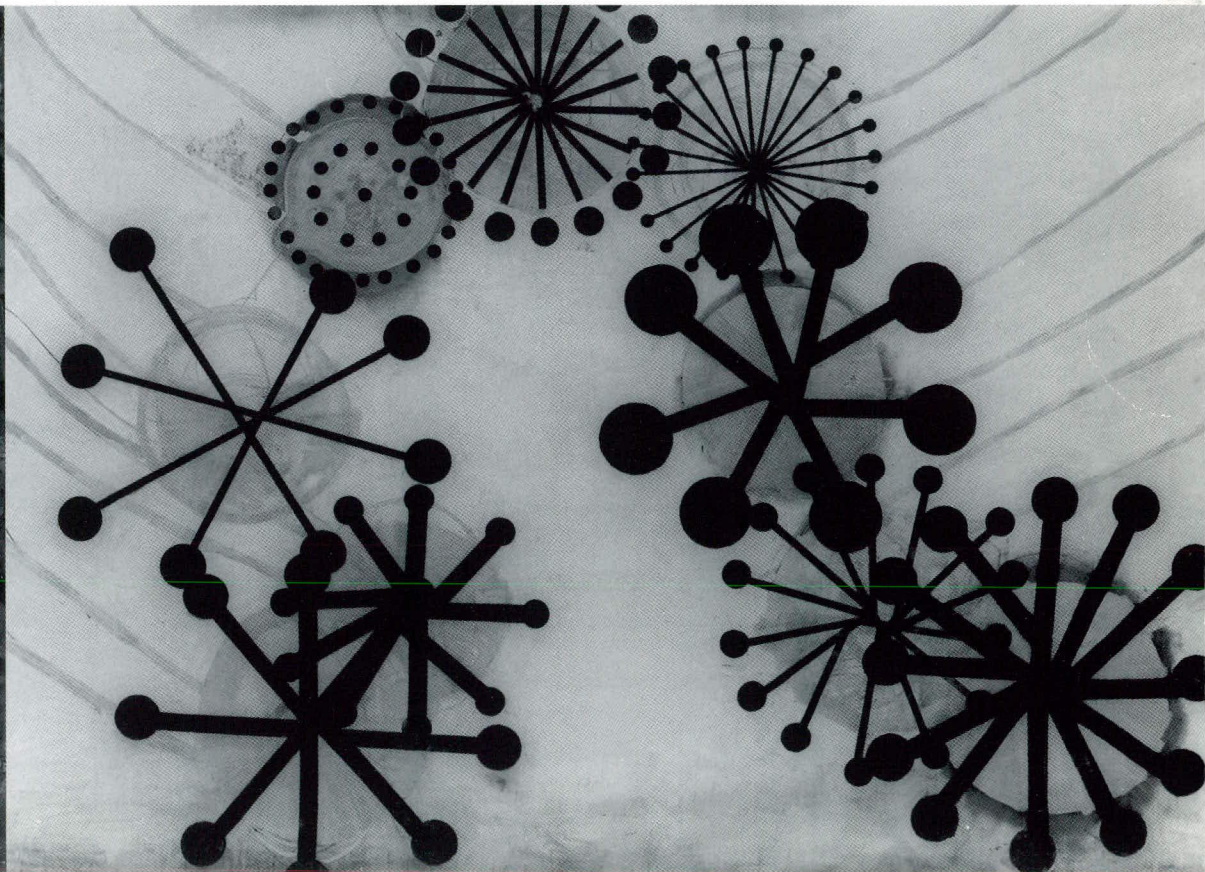
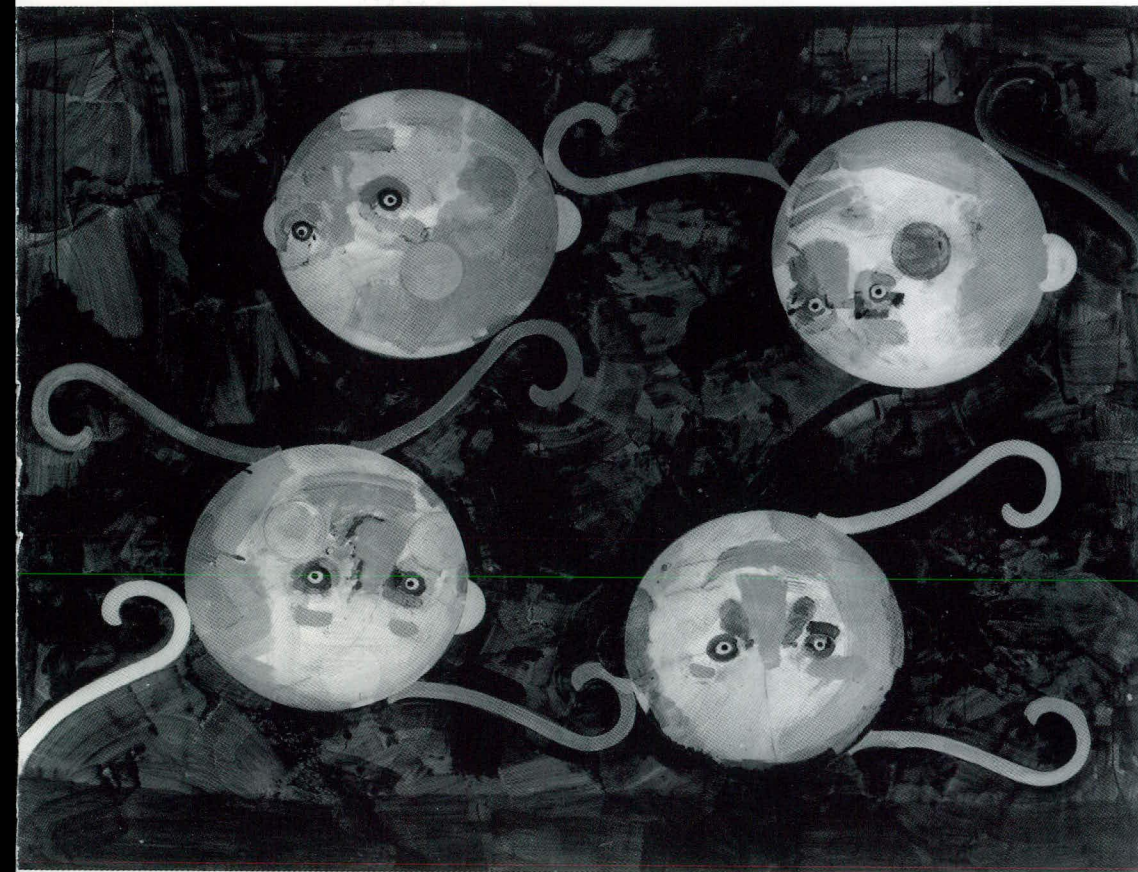

Roland Sohier

Centraal Museum

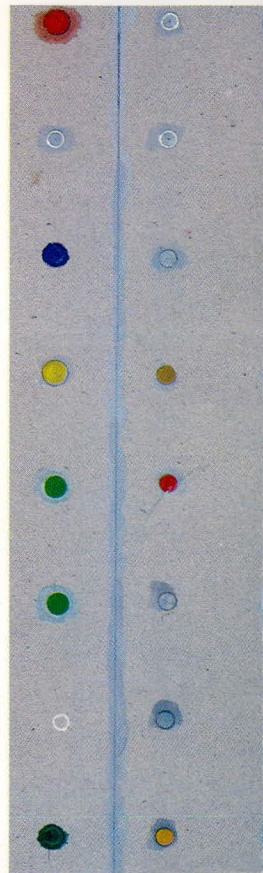
Utrecht

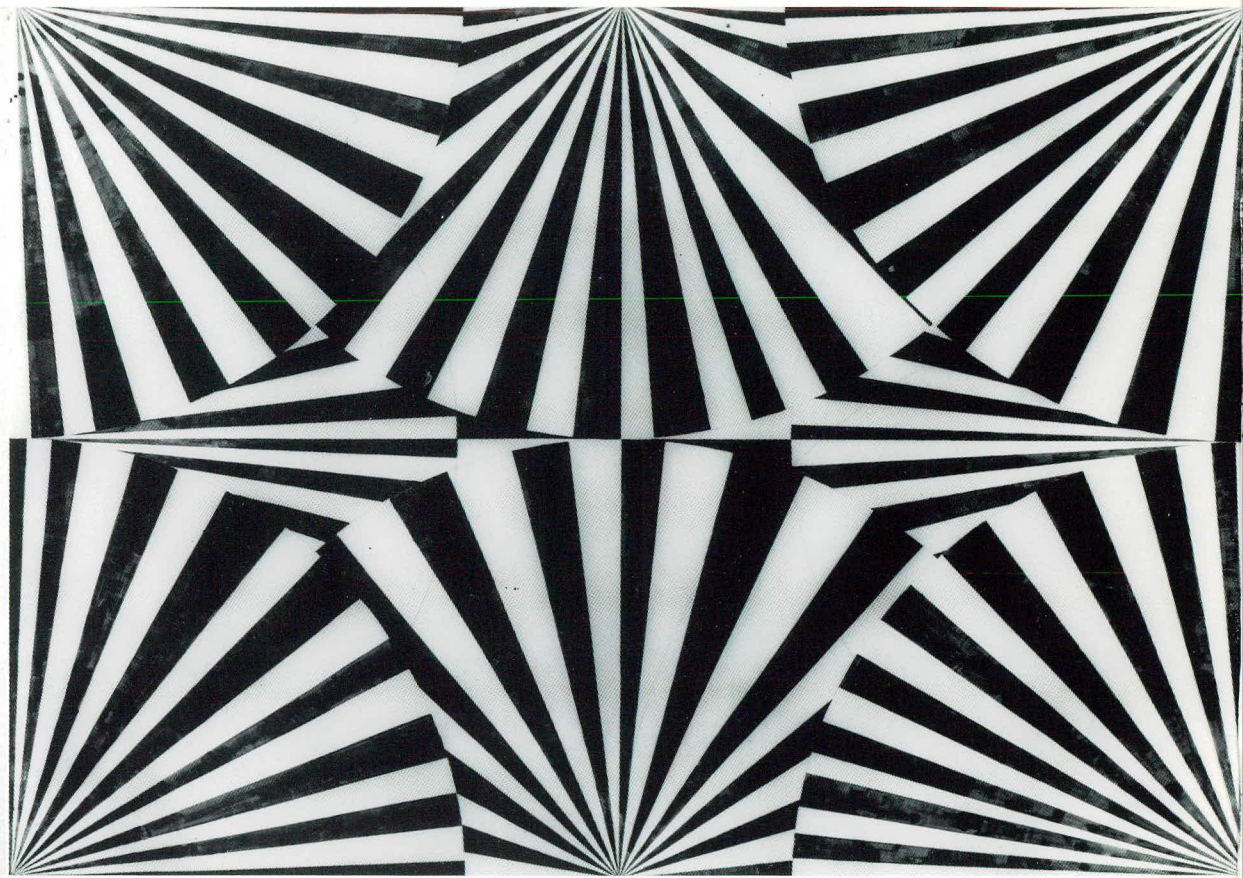
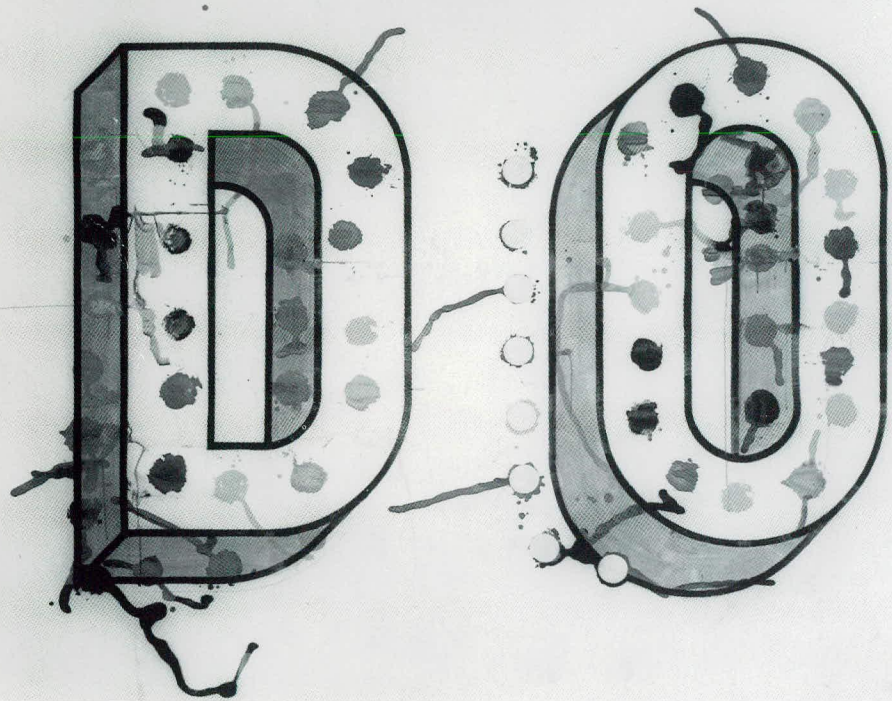

DO IT

een installatie van 10 tekeningen op papier.
8.4 t/m 6.6.1993 Centraal Museum Utrecht

Roland Sohier (1950)

Gerrit Rietveld Academie 1972

Woont en werkt in Utrecht

Groepstentoonstellingen:

'Zeven maal 4 x 4'	Centraal Museum, Utrecht	1988 (catalogus)
'Betekent'	Artis, Den Bosch	1988
'Het verschil'	Arti & Amicitiae, Amsterdam	1989 (catalogus)
'Buiten de kunst'	SuB-K, Utrecht	1991
'Salon der Utrechtse Kunstenaars'	Utrecht	1992 (catalogus)

Solo-tentoonstellingen:

Museum Het Kruihuis	Den Bosch	1986 (vouwblad)
Nova Zembla	Amsterdam	1987
'Vier tekeningen' Shaffy theater	Amsterdam	1987
Stichting Perroen	Maastricht	1989 (vouwblad)
'Werk in uitvoering' Casco	Utrecht	1990 (catalogus)
'Do it' Centraal Museum	Utrecht	1993 (vouwblad)

Tekst

Ontwerp

Fotografie

Lithografie

Druk

Marja Bosma

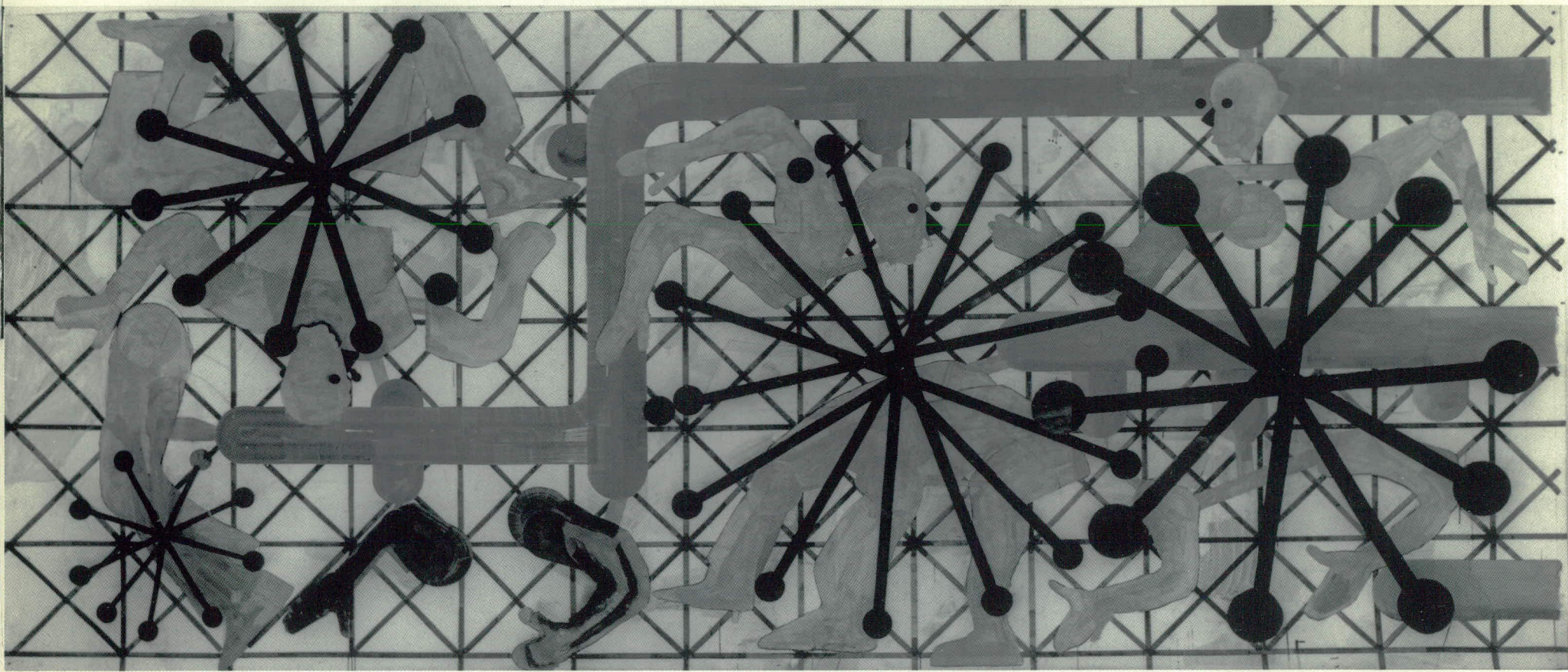
Roland Sohier

Ruben de Heer

Ernst Moritz/Centraal Museum

B & R Lithografen, Utrecht

Drukkerij Peter Szulc bv, Utrecht

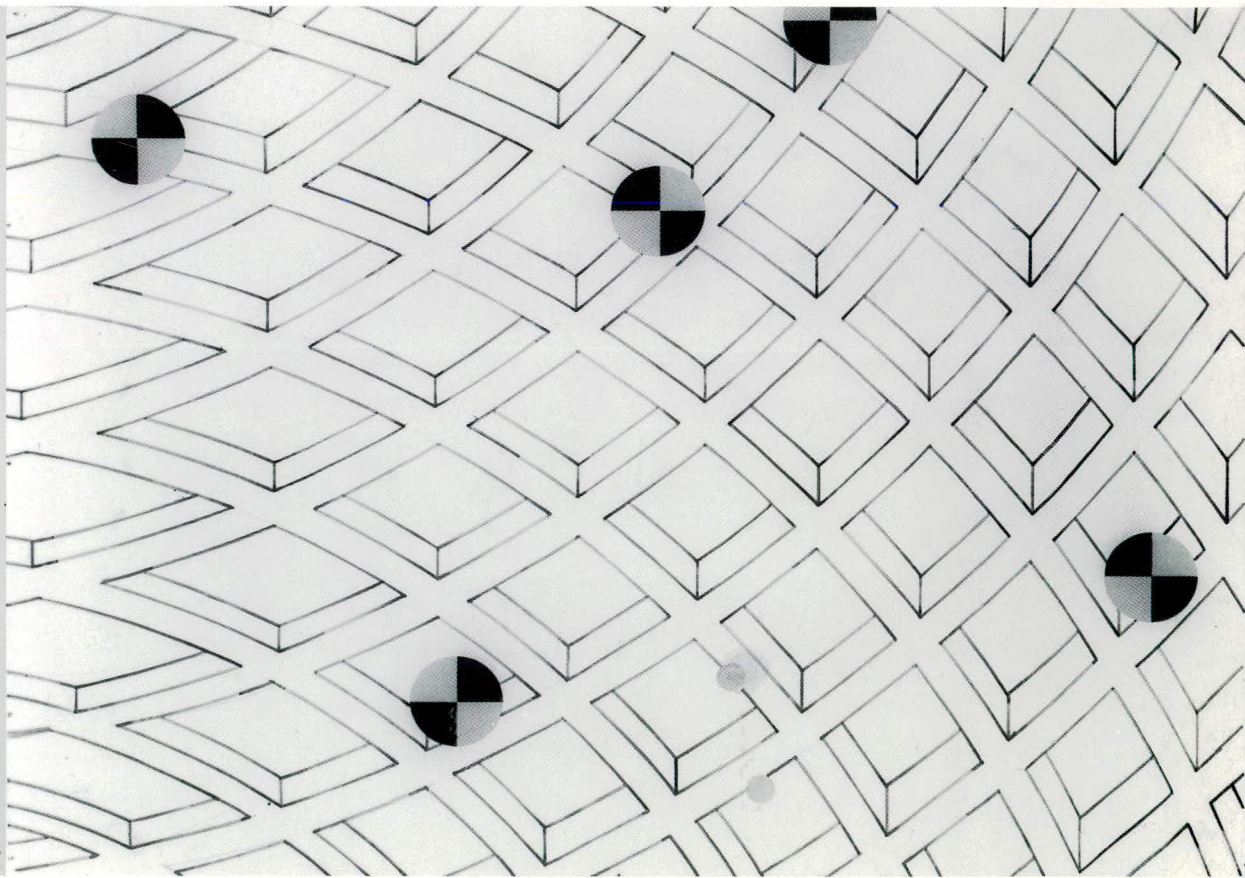
MAKING WHOOPEE, 1992
Acryl en houtskool op papier
140 x 200 cm (2 delen)
Provinciale Collectie Tekeningen, Centraal Museum Utrecht

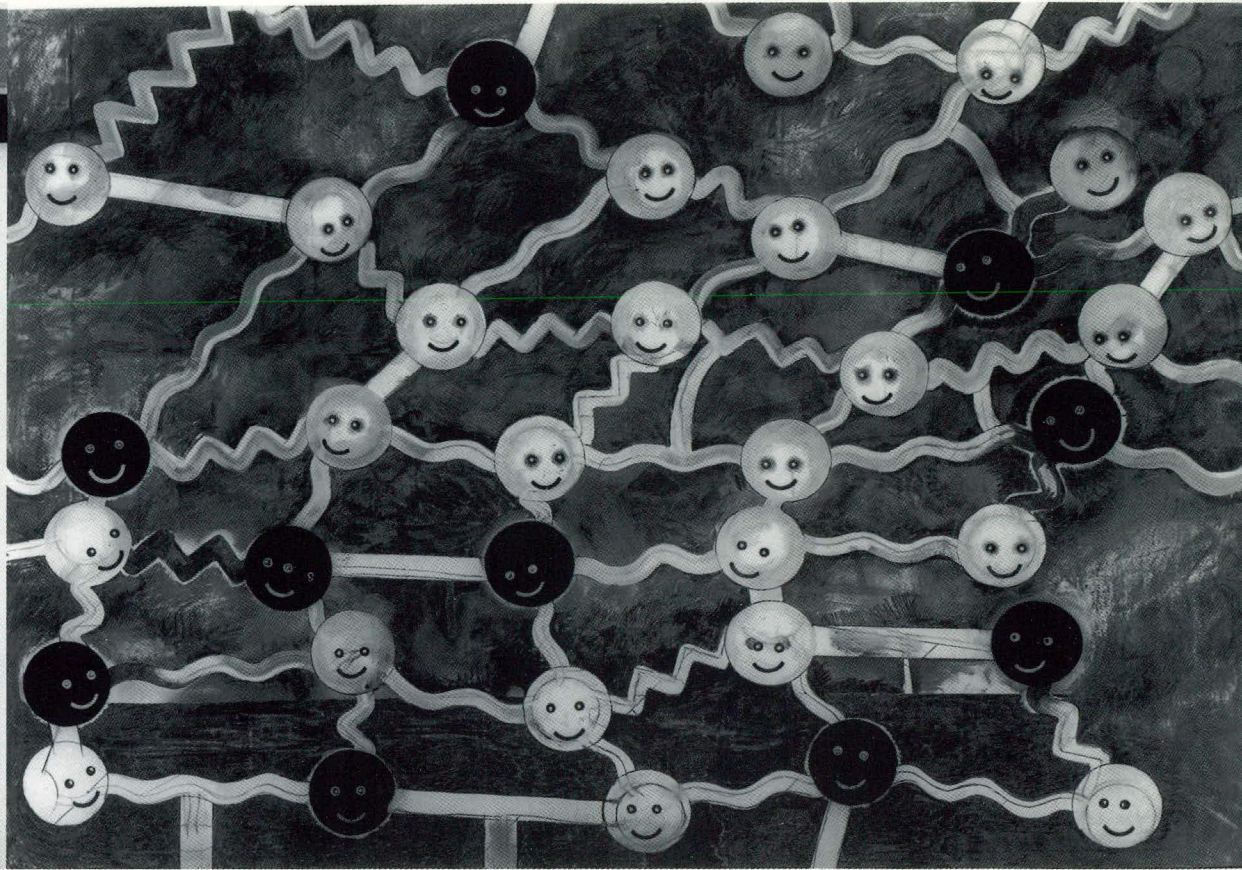
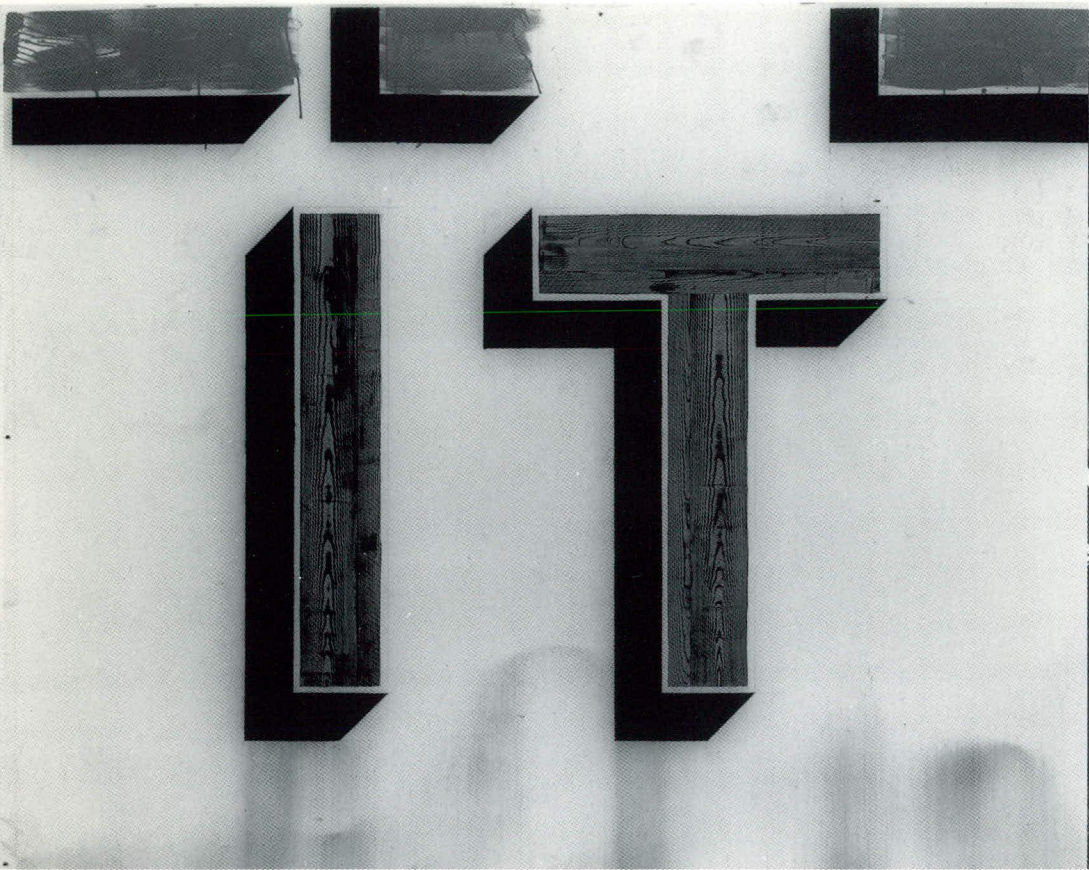

Priemgetallen! Elk werk van jou is ondeelbaar en zichzelf. Ik denk daarbij aan een verhaal dat Plato optekende over een maaltijd van Socrates en zijn vrienden. Tijdens het Symposium vertellen al die mensen hoe zij denken dat de mensenwereld in elkaar steekt en wat ons mensen nou eigenlijk bezielt. Een van de deelnemers is Aristophanes. Hij verhaalt van het feit (de fictie?) dat er vroeger niet twee geslachten op de wereld waren maar drie: een mannelijk, een vrouwelijk en een man-vrouwelijk geslacht. Dat was geheel conform de cosmos: de man stamde van de zon, de vrouw van de aarde en de manvrouw van de maan af. Behalve dat, hadden ze met hun afstamming gemeen dat ze rond waren. Elk menswezen had twee hoofden, twee schaamdelen, vier armen en vier benen; hun voortbeweging leek meer op rollen dan op lopen. Ze waren ontzettend sterk en heel trots, want in zichzelf besloten. Als potentiële hemelbestormers vormden ze een bedreiging voor de goden. Natuurlijk besloten de goden het gevaar te bezweren. Na lang nadenken kwam Zeus op het idee hoe de mensen te verzwakken zonder ze nou direct af te slachten: door ze in tweeën te splitsen. Aldus geschiedde. De mensen werden gehalveerd en tot enkelingen omgebouwd. Het bleek een treurig lot, want zodra de splitsing een feit was gingen de enkelingen op zoek naar hun wederhelften en als ze die eenmaal gevonden hadden, dan "sloegen ze de armen om elkander heen en in hun begeerte om zich te verenigen stierven zij in elkanders omhelzing van honger en nietsdoen, daar zij weigerden iets te doen zonder elkander".

Het verhaal gaat nog verder maar dat doet hier niet terzake. Maar volgens mij is het waar gebeurd, want ik zie het in je tekeningen. Jouw rondbuitelende figuurtjes zijn even vriendelijk als demonisch. Ze spannen een komplot tegen ons, moderne olympische goden; weven een net van navelstrengen en vangen ons in hun blik. En wij? Wij proberen ze uiteen te rafelen ...

Marja Bosma

DO IT, 1993

10 tekeningen, acryl en houtskool op papier

totaal: 2.30 x 34.40 m

(2 x 230 x 526 cm; 4 x 230 x 315 cm; 4 x 230 x 282 cm)

Beste Roland,

als ik de stukjes lees die andere mensen vóór me over jouw werk hebben geschreven, dan merk ik dat niemand er echt uitkomt: er worden wel een aantal zaken gesignaleerd die iedereen gewoon met eigen ogen kan zien, maar het lukt geen van de schrijvers echt om er een plausibele interpretatie aan te verbinden. Het zal mij ook niet lukken - dat wil ik maar vast voorop stellen. Hoe komt dat toch? Er is al eens geconstateerd dat jouw werk aan een rebus doet denken. Je hebt een arsenaal van, binnen je werk, herkenbare beelden opgebouwd: een idioom van vormen die vrijwel allemaal een geometrische inslag hebben, of het nou kegels en ellipsen zijn of gezichten en mannetjes. Voortdurend hanteer je ook op zijn minst een tweedeling, waarbij de ene helft meer abstract en de andere meer figuratief van aard is. Het is dat consequente gebruik van "beeldtaal" waardoor je als kijker denkt dat je middels een vrij eenvoudige wiskundige berekening, bijv. door de ingredienten op te tellen en daarvan de wortel te trekken, wel uit zal komen bij de grootste gemene deler - ofwel **de oplossing**. Alleen, die vlieger gaat niet op; zo eenvoudig is de formule niet (als er al eentje is). Ik denk dat dat komt doordat je, om nog even bij de beeldspraak te blijven hangen, op een heel bijzondere manier met de "wiskunde" omgaat. Dat heeft, plat gezegd, meer van jongleren weg. Het is mijn ideale wiskunde-repetitie, zoals die op de middelbare school natuurlijk nooit bestaan heeft: optellen, aftrekken, vermenigvuldigen en delen; om dan ergens in de verzameling priemgetallen tussen nul en oneindig uit te komen.